

Դանիելի գիրքը — Վաթսուներորդ համար

Դանիելի աղոթքը և ութերորդ թագավորության գաղտնիքը. վերջին օրերի հայտնություն

Jeff Pippenger

2024-01-24

Հայտնության տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխներում մի հրեշտակ Հովհաննեսին ներկայացնում է պապականության դատաստանի տեսիլքը: Նրա վերջնական դատաստանի նկարագրության մեջ ներկայացված են Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները:

Եվ ահա միտքը, որ իմաստություն ունի: Յոթ գլուխները յոթ լեռներ են, որոնց վրա կինը նստած է: Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգը ընկել են, և մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Եվ զազանը, որ էր և այլևս չկա, ինքն է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է դեպի կորուստ: Հայտնություն 17:9–11:

Հովհաննեսը հոգևորապես փոխադրվել էր 1798 թվական, որտեղ նրան ցուցվեց, որ այն զազանի յոթ գլուխները, որը կրում էր պապական կնոջը, յոթ թագավորներ էին: Թագավորը թագավորություն է, և Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորությունն էլ գլուխ է: 1798 թվականին հինգ թագավորություններ ընկել էին, և մեկն այն ժամանակ իշխում էր: Յոթերորդ թագավորությունը դեռ ապագայի մեջ էր, և այն ներկայացված էր տասը թագավորներով: Այնուհետև Հովհաննեսին հայտնվեց, որ ութերորդ թագավորությունը պապական զազանն էր, որը յոթից էր: Պապականությունը հինգերորդ թագավորությունն էր, և այն մահացու վերք էր ստացել, այնպես որ, երբ նրա մահացու վերքը բժշկվում է, այն դառնում է յոթից եղող ութերորդ գլուխը:

Դանիելի երկրորդ գլխում առաջին չորս թագավորությունները Բաբելոնն են, Մարա-Պարսկաստանը, Հունաստանը և Հռոմը: Այդ չորս բառացի թագավորությունները նաև ներկայացնում են չորս հոգևոր թագավորություններ, և միասին նույնացնում են Հայտնություն տասնյոթի ութ թագավորներին, կամ գլուխներին, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Դանիել գրքի երկրորդ գլուխը Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակումն է, իսկ Հայտնություն տասնյոթը՝ վերջինը, ուստի դրանք պետք է համընկնեն, որովհետև Աստված երբեք չի փոխվում:

Հինգերորդ թագավորությունը, որ ընկել էր 1798 թվականին, հոգևոր Բաբելոնն էր՝ պապականությունը: Վեցերորդ թագավորությունը, որ իշխանության մեջ էր 1798 թվականին, երկեղջյուր թագավորությունն էր, որ նախատիպված էր եղել Մարերի և Պարսիկների երկեղջյուր թագավորությամբ: Յոթերորդ թագավորությունը, որ բաղկացած է տասը թագավորներից, որոնք 1798 թվականին դեռ չէին եկել, համաշխարհային մեկ կառավարությունն է, որը նախատիպված էր եղել Հունաստանով՝ Ալեքսանդր Մակեդոնացու համաշխարհային մեկ կառավարությամբ:

Ութերորդ գլուխը, որ յոթից էր, հինգերորդ թագավորությունն էր, որ մահացու վերք էր ստացել, սակայն կրկին ապրեց, երբ մահացու վերքը բժշկվեց:

Մեծ պոռնիկի դատաստանը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի «Ժամին», այսինքն՝ ժամանակահատվածում, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքով և պատմության ընթացքում շարունակվում է մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը: Այդ «Ժամին», որը Դանիելում նույնացվում է որպես «այս թագավորների օրերը», Աստված կհաստատի Իր արքայությունը: Այդ «Ժամին» թափվում է ուշ անձրևը:

«Վերջին անձրևը գալիս է նրանց վրա, ովքեր մաքուր են. այդժամ բոլորն այն կընդունեն, ինչպես նախկինում:»

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր թագավորությունը: Ոչ ոք չի ստանա վերջին անձրևը, բացի նրանցից, ովքեր անում են ամեն ինչ, ինչ կարող են»: Spalding and Magan, 3.

Վերջին անձրևի թափվելը աստիճանական է, որովհետև այն համապատասխանում է դատաստանին, իսկ դատաստանը աստիճանական է: Միլլերի հետևորդները հասկացան, որ իրենք ապրում էին Դանիելի երկրորդ գլխի արձանի ոտքերի ժամանակում: Նրանք հավատում էին, որ Հռոմը վերջին երկրային թագավորությունն է, և նրանք իրավացի էին, սակայն սահմանափակ էին իրենց ըմբռնման մեջ:

«Այս թագավորների օրերը» իսկապես հանդիպում են Հռոմի թագավորության պատմության մեջ, սակայն դա ոչ թե հեթանոսական կամ պապական Հռոմի պատմությունն է, այլ արդի Հռոմի պատմությունը: Միլլերիստները հեթանոսական և պապական Հռոմը կիրառեցին որպես մեկ թագավորություն, և այդպես վարվելով՝ իրենց ըմբռնումը հաստատելու համար օգտագործեցին Եզեկիելի գրքից մի հատված, որը վերաբերում է Հուդայի վերջին թագավորին (Սեդեկիա):

Եվ դու, Իսրայելի անօրեն ու ամբարիշտ իշխա՛ն, որի օրը հասել է, երբ անօրենությունը պիտի իր վախճանին հասնի, այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Վերցրո՛ւ խույրը և հանի՛ր պսակը. սա այլևս նույնը չի լինելու. բարձրացրո՛ւ խոնարհին և նվաստացրո՛ւ բարձրին: Կործանե՛մ, կործանե՛մ, կործանե՛մ այն, և այն այլևս չի լինի, մինչև որ գա Նա, ումն է իրավունքը, և Ես այն պիտի տամ Նրան: Եզեկիել 21:25–27:

Սեդեկիայից հետո պիտի լինեին երեք թագավորություններ, որոնք «շուտ պիտի տրվեին», և որոնք պիտի առաջնորդեին դեպի Քրիստոսը, որի՛ն է «իրավունքը» թագավորելու: Բաբելոնը, Մարա-Պարսկաստանը և Հունաստանը բոլորը պիտի տապալվեին մինչև Հռոմի թագավորությունը, և այդ չորրորդ թագավորության պատմության ընթացքում Քրիստոսը պիտի գար և հաստատեր մի թագավորություն: Նա հենց այդպես էլ արեց:

«Նրանց մեջ, ովքեր արագորեն ազգը տանում էին դեպի կործանում, ամենազլիսավորը նրանց թագավոր Սեդեկիան էր: Լիովին մերժելով Տիրոջ

խորհուրդները, ինչպես դրանք տրվել էին մարգարեների միջոցով, մոռանալով այն երախտագիտության պարտքը, որ ուներ Նաբուքոդոնոսորի հանդեպ, խախտելով իր հանդիսավոր հավատարմության երդումը, որ տվել էր Բարայելի Տեր Աստծու անունով, Հուդայի թագավորը ապստամբեց մարգարեների դեմ, իր բարերարի դեմ և իր Աստծու դեմ: Իր իսկ իմաստության սնապարծության մեջ նա օգնության համար դիմեց Բարայելի բարգավաճման հին թշնամուն՝ «իր պատգամավորներին ուղարկելով Եգիպտոս, որպեսզի նրանք իրեն ձիեր և շատ ժողովուրդ տան»:

«Կհաջողի՞ նա»,— հարցրեց Տերը նրա վերաբերյալ, ով այդքան ստորաբար դավաճանել էր ամեն սուրբ վստահություն. «միթե նա, որ այսպիսի բաներ է անում, պիտի փրկվի՞. կամ ուխտը պիտի խախտի ու ազատվի՞: Կենդանի եմ Ես, ասում է Տեր Աստվածը, անշուշտ այն տեղում, ուր բնակվում է այն թագավորը, որ նրան թագավոր դարձրեց, որի երդումը նա արհամարհեց, և որի ուխտը նա խախտեց,— հենց նրա հետ, Բաբելոնի մեջ, պիտի մեռնի: Եվ Փարավոնը՝ իր զորեղ բանակով ու մեծ բազմությամբ, պատերազմում նրան չի օգնի. ... քանի որ նա արհամարհեց երդումը՝ խախտելով ուխտը, մինչդեռ, ահա, իր ձեռքն էր տվել և արել էր այս բոլոր բաները, նա չի փրկվի»: Եզեկիել 17:15–18:

«Անօրեն ամբարիշտ իշխանին» հասել էր վերջնական հատուցման օրը: «Հանի՛ր խույրը,— հրամայեց Տերը,— և վերցրո՛ւ պսակը»: Միայն այն ժամանակ, երբ Ինքը՝ Քրիստոսը, կհաստատի Իր թագավորությունը, Հուդային կրկին պիտի թույլատրվեր թագավոր ունենալ: «Կործանելու եմ, կործանելու եմ, կործանելու եմ այն»,— այսպիսին էր աստվածային վճիռը Դավթի տան գահի վերաբերյալ. «և այն այլևս չի լինի, մինչև որ գա Նա, Ում իրավունքն է այն, և Ես կտամ այն Նրան»: Եզեկիել 21:25–27»: Մարգարեներ և թագավորներ, 450, 451:

Միլլերը ճիշտ էր, սակայն նրա ըմբռնումը սահմանափակ էր, որովհետև այն թագավորությունը, որ Քրիստոսը հաստատեց, երբ մարդկանց մեջ էր ընթանում, վերջնական երկրային թագավորությունը չէր: Հեթանոսական Հռոմի թագավորությունից հետո դեռևս լինելու էին չորս թագավորներ: Սակայն Քրիստոսը խաչի վրա իսկապես հաստատեց «շնորհի» թագավորությունը, բայց այդ թագավորությունը չհաստատվեց Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորների օրերում, և ոչ էլ հաստատվեց վերջին անձրևի ժամանակ: Այն թագավորությունը, որ Քրիստոսը հաստատում է վերջին օրերում, Նրա «փառքի» թագավորությունն է: Քույր Ուայթը ուղղակիորեն խոսում է այս երկու թագավորությունների մասին:

Միլլերականները հասկանում էին, որ Քրիստոսը հաստատեց մի թագավորություն չորրորդ թագավորության պատմության ընթացքում, և նրանք ճիշտ էին, սակայն նրանց հասկացողությունը սահմանափակ էր: Չորրորդ թագավորության պատմության մեջ Քրիստոսը հաստատեց «շնորհի» թագավորությունը, իսկ ութերորդ թագավորության պատմության մեջ Նա հաստատեց Իր «փառքի» թագավորությունը: Այն պատմության մեջ, երբ Նա հաստատեց «շնորհի» թագավորությունը, Սուրբ Հոգին թափվեց Պենտեկոստեի ժամանակ: Պենտեկոստեն նախանշում է վերջին անձրևի հեղումը այն պատմության մեջ, երբ Նա հաստատում է Իր «փառքի» թագավորությունը:

Հոգեգալստյան լուրը Քրիստոսի բառացի հարության լուրն էր: Վերջին անձրևի լուրը, առնվազն մասամբ, խորհրդանշական հարության լուրն է, որը ներկայացված է մարգարեական հանելուկով այն մասին, որ յոթից եկող ութերորդը, որը կատարվում է գազանի մեջ, ինչպես նաև երկրի գազանի երկու եղջյուրները: Չորրորդ և ութերորդ թագավորություններն են այն տեղերը, որտեղ Քրիստոս հաստատում է Իր թագավորությունը:

Այն հայտարարությունը, որ աշակերտները արել էին Տիրոջ անունով, ամենայն մանրամասնությամբ ճիշտ էր, և այն իրադարձությունները, որոնց այն մատնանշում էր, հենց այն ժամանակ էլ տեղի էին ունենում: «Ժամանակը լրացել է, և Աստծո արքայությունը մոտեցել է» այս էր նրանց պատգամը: «Ժամանակի» լրանալուն պես՝ Դանիել 9-ի այն վաթսուհինը շաբաթների, որոնք պետք է հասնեին մինչև Մեսիան՝ «Օծյալը», Քրիստոսը Հորդանանում Հովհաննեսի կողմից մկրտվելուց հետո ընդունել էր Հոգու օծությունը: Եվ «Աստծո արքայությունը», որ նրանք հայտարարել էին մոտեցած, հաստատվեց Քրիստոսի մահով: Այս արքայությունը այն չէր, ինչ նրանց սովորեցրել էին համարել երկրային տերություն: Ոչ էլ այն ապագա, անմահ արքայությունն էր, որ պիտի հաստատվի, երբ «արքայությունն ու իշխանությունը և ամբողջ երկնքի տակ եղող արքայության մեծությունը պիտի տրվեն Բարձրալի սրբերի ժողովրդին», այն հավիտենական արքայությունը, որի մեջ «բոլոր տերությունները պիտի ծառայեն և հնազանդվեն Նրան»: Դանիել 7:27: Աստվածաշնչում գործածվելիս «Աստծո արքայություն» արտահայտությունն օգտագործվում է նշանակելու թե՛ շնորհի արքայությունը, թե՛ փառքի արքայությունը: Շնորհի արքայությունը Պողոսը ներկայացնում է Եբրայեցիներին ուղղված Թղթում: Մատնանշելով Քրիստոսին՝ այն գլխառատ բարեխոսին, որ «մեր տկարությունների զգացումով տոգորված է», առաքյալն ասում է. «Ուստի համարձակությամբ մոտենանք շնորհի աթոռին, որպեսզի ողորմություն ստանանք և շնորհ գտնենք»: Եբրայեցիներ 4:15, 16: Շնորհի աթոռը ներկայացնում է շնորհի արքայությունը, որովհետև աթոռի գոյությունը ենթադրում է արքայության գոյություն: Իր բազմաթիվ առակներում Քրիստոսը գործածում է «երկնքի արքայություն» արտահայտությունը՝ նշանակելու մարդկանց սրտերի վրա աստվածային շնորհի ներգործությունը:

«Ուրեմն փառքի գահը ներկայացնում է փառքի արքայությունը, և այս արքայության մասին է ասվում Փրկչի խոսքերում. «Երբ Մարդու Որդին գա Իր փառքով, և բոլոր սուրբ հրեշտակները՝ Իր հետ, այն ժամանակ պիտի նստի Իր փառքի գահի վրա, և Նրա առաջ պիտի հավաքվեն բոլոր ազգերը»: Մատթեոս 25:31, 32: Այս արքայությունը դեռ ապագայի բան է: Այն չի հաստատվելու մինչև Քրիստոսի երկրորդ գալուստը»:

«Շնորհքի թագավորությունը հաստատվեց մարդու անկումից անմիջապես հետո, երբ ծրագրվեց մեղավոր ցեղի փրկության ծրագիրը: Այն այդ ժամանակ գոյություն ուներ Աստծո մտադրության մեջ և Նրա խոստումով. և հավատքի միջոցով մարդիկ կարող էին դառնալ դրա հպատակները: Սակայն այն իրականում հաստատված չեղավ մինչև Քրիստոսի մահը: Նույնիսկ Իր երկրային առաքելությունը ստանձնելուց հետո Փրկիչը, մարդկանց համառությունից և անշնորհակալությունից

հոգնած, կարող էր ետ կանգնել Գողգոթայի զոհաբերությունից: Գեթսեմանիում վշտի բաժակը դողում էր Նրա ձեռքում: Նա կարող էր նույնիսկ այն ժամանակ Իր ճակատից սրբել արյունախառն քրտինքը և թողնել մեղավոր ցեղին կորչելու իրենց անօրենության մեջ: Եթե Նա այդպես վարվեր, ընկած մարդկանց համար փրկագնում չէր կարող լինել: Բայց երբ Փրկիչը հանձնեց Իր կյանքը, և Իր վերջին շնչով բացականչեց. «Կատարված է», այնժամ փրկության ծրագրի իրականացումը ապահովվեց: Եդեմում մեղանշական գույգին տրված փրկության խոստումը վավերացվեց: Շնորհքի թագավորությունը, որ մինչ այդ գոյություն ուներ Աստծո խոստումով, այդժամ հաստատվեց»:

«Այսպիսով, Քրիստոսի մահը՝ հենց այն իրադարձությունը, որին աշակերտները նայում էին որպես իրենց հույսի վերջնական կործանման, եղավ այն, ինչը հավիտյան հաստատեց այն: Թեև այն նրանց համար դաժան հիասթափություն էր բերել, այն նրանց հավատքի ճշտության ապացույցի գագաթնակետն էր: Այն իրադարձությունը, որ նրանց լցրել էր սուգով և հուսահատությամբ, եղավ այն, ինչը հույսի դուռը բացեց Ադամի յուրաքանչյուր զավակի առաջ, և որի մեջ էին կենտրոնացած բոլոր դարերում Աստծու բոլոր հավատարիմների ապագա կյանքն ու հավիտենական երջանկությունը»:

«Անսահման ողորմության նպատակները հասնում էին իրենց կատարմանը՝ նույնիսկ աշակերտների հիասթափության միջոցով: Թեև նրանց սրտերը նվաճված էին Նրա ուսմունքի աստվածային շնորհով և գործությամբ, որ «երբեք ոչ մի մարդ այսպես չի խոսել», այնուամենայնիվ Հիսուսի հանդեպ նրանց սիրո մաքուր ոսկու հետ խառնված էր աշխարհիկ հպարտության և եսասիրական ձգտումների անարժեք համաձուլվածքը: Նույնիսկ Պասեքի վերնատանը, այն հանդիսավոր ժամին, երբ նրանց Վարդապետն արդեն մտնում էր Գեթսեմանիի ստվերի մեջ, «վեճ եղաւ անոնց մեջ, թէ իրենցմէ ո՛վ մեծ համարուի»: Դուկաս 22:24: Նրանց տեսիլքը լցված էր գահով, պսակով և փառքով, մինչդեռ անմիջապես իրենց առաջ էին պարտեզի ամոթն ու տառապանքը, դատաստանի դահլիճը, Գողգոթայի խաչը: Նրանց սրտի հպարտությունն էր, աշխարհիկ փառքի նրանց ծարավը, որ նրանց մղել էր այդքան համառորեն կառչելու իրենց ժամանակի կեղծ ուսմունքից և անուշադրության մատնելու Փրկչի այն խոսքերը, որոնք ցույց էին տալիս Նրա թագավորության ճշմարիտ բնույթը և մատնանշում առաջիկա Նրա տառապանքն ու մահը: Եվ այս մոլորությունները հանգեցրին փորձությանը՝ սուր, բայց անհրաժեշտ, որ թույլատրվել էր նրանց ուղղության համար: Թեև աշակերտները սխալ էին հասկացել իրենց պատգամի իմաստը և չէին տեսել իրենց սպասումների իրականացումը, այնուամենայնիվ նրանք քարոզել էին այն նախագգուշացումը, որ Աստված տվել էր իրենց, և Տերը պիտի վարձատրեր նրանց հավատքը և պատվեր նրանց հնազանդությունը: Նրանց էր վստահվելու բոլոր ազգերին իրենց հարություն առած Տիրոջ փառավոր ավետարանը հռչակելու գործը: Նրանց այս գործին պատրաստելու համար էր թույլատրվել այն փորձառությունը, որ իրենց այնքան դառն էր թվում»: Մեծ պայքարը, 347, 348:

Հայտնության գրքում «իմաստություն ունեցող միտքը» հաշվում է «մարդու թիվը» և ճանաչում, որ «այդ մարդը» նաև յոթից եղող ութերորդ թագավորությունն է: «Մեղքի

մարդը» ութերորդ թագավորության գլուխն է, որը իշխում է երկրի թագավորների և վաճառականների վրա, որոնց հետ յոթ եկեղեցիները միանում են՝ հալածանքի նախատիքից խուսափելու համար, և որը նստած է բազում ջրերի վրա:

Եվ նա ինձ ասաց. «Այն ջրերը, որ դու տեսար, որոնց վրա նստած է պոռնիկը, ծողովուրդներ են, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ»: Հայտնություն 17:15.

«Մեղքի մարդը» իշխում է քաղաքական, դրամական, կրոնական և քաղաքացիական աշխարհի վրա, և բոլոր մարդկանց վրա, բացառությամբ նրանց, ովքեր հաղթանակ են տարել գազանի, նրա պատկերի, նրա դրոշմի և նրա անվան թվի նկատմամբ:

Եվ ես տեսա, ասես ապակյա մի ծով՝ կրակով խառնված. և նրանց, որ հաղթել էին գազանին, և նրա պատկերին, և նրա նշանին, և նրա անվան թվին, կանգնած ապակյա ծովի վրա՝ Աստծու քնարները ձեռքին: Եվ նրանք երգում են Աստծու ծառա Մովսեսի երգը և Գառի երգը՝ ասելով. «Մեծ և սքանչելի են քո գործերը, Տե՛ր Աստված Ամենակալ, արդար և ճշմարիտ են քո ճանապարհները, ո՛վ սրբերի Թագավոր»: Հայտնություն 15:2, 3.

«Իմաստունները», որոնք հասկանում են «գիտության աճը», երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է կնիքներից, նրանք են, որ «իմաստություն» ունեն և «հաշվում են գազանի թիվը, որովհետև դա մարդու թիվ է. և նրա թիվն է վեց հարյուր վաթսունվեց»: Այդ «իմաստությունը» ներկայացնում է երեքաստիճան փորձության գործընթացի մի մասը, որը միշտ տեղի է ունենում, երբ Հիսուսը բացում է որևէ մարգարեություն: Ահա թե ինչու նշվում է, որ նրանք «հաղթանակ են տարել» «նրա անվան թվի» վրա:

Հաղթանակ ստանալը նշանակում է անցնել մի փորձություն, և նրանք, ովքեր «իմաստուն» են և «հասկանում» են, ստանում են 666 թվի հետ կապված հաղթանակը, և համարը նաև ցույց է տալիս, որ կան ութ թագավորություններ, և որ ութերորդը յոթից է: Այդ «գաղտնիքը» ներկայացված է Դանիելի գրքի երկրորդ գլխում, որովհետև Դանիելի աղոթքը «գաղտնիքը» հասկանալու համար էր: Այն հայտնությունը, թե կան ութ թագավորություններ, և ութերորդ թագավորությունը յոթից է, և այդ թագավորության թիվը 666 է, այն գաղտնիքն է, որը ներկայացվում է, թե Դանիելը ստացավ իր աղոթքով, իսկ Դանիելը ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի «իմաստուններին»:

Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի «իմաստուններին», որոնց համար բացված է Դանիելի երկրորդ գլխի գաղտնիքը, և այդ գաղտնիքը այն հայտնությունն է, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերաբերյալ վերջին և առաջին հիշատակումը այն է, որ պատկերի մեջ ութ թագավորություն կա: Այդ հայտնությունը հաստատում է Դանիելի երկրորդ գլխի վերաբերյալ միլլերիտական ըմբռնումը, սակայն, երբ այն ճանաչվում է, տասնապատիկ ավելի պայծառ է փայլում: Նրա փայլը, լինելով տասնապատիկ ավելի պայծառ, ներկայացնում է մի փորձություն, որի վրա «իմաստունները» հաղթանակ են տանում, որովհետև ութերորդ թագավորությունը, որ յոթից է, նաև վեցերորդ թագավորությունն է, որը վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունն է: Այսպիսով, վիշապը, գազանը և սուտ

մարգարեն բոլորը վեցերորդ թագավորությունն են և միասին ներկայացնում են 666:

Նաբուգոդոնոսորը փորձվեց Դանիելի երկրորդ գլխի հայտնությամբ, և նա չանցավ այդ փորձությունը: Դանիել երկրորդ գլխում Դանիելը ներկայացնում է այն

«իմաստուններին», որոնք անցնում են պատկերի գաղտնիքի փորձությունը: Երրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է ամբարիշտներին, որոնք տապալվում են միևնույն այդ փորձության մեջ: Նաբուգոդոնոսորը, որպես առաջին թագավորության առաջին թագավոր, ներկայացնում է վերջին թագավորության վերջին թագավորին: Ուստի նա ներկայացնում է «մեղքի մարդուն»՝ մարգարեության այն մարդուն, որին յոթ եկեղեցիները բռնում են: Մարդը ստեղծվեց վեցերորդ օրը, և, հետևաբար, վեց թիվը մարդկության թիվն է: Նաբուգոդոնոսորի թիվը վեց է: Նաբուգոդոնոսորը չանցավ 666 թվի փորձությունը և ներկայացրեց վերջին օրերի ամբարիշտներին: Որպես մեղքի մարդու խորհրդանիշ՝ նրա թիվը վեց է:

Նաբուգոդոնոսոր արքան ոսկե արձան շինեց, որի բարձրությունը վաթսուն կանգուն էր, իսկ լայնությունը՝ վեց կանգուն. և այն կանգնեցրեց Դուրայի դաշտում՝ Բաբելոնի նահանգում: Դանիել 3:1:

Ոսկե արձանը վաթսուն կանգուն էր, վեց կանգուն լայնությամբ, և այն շինել էր Նաբուգոդոնոսորը, որի թիվը վեց է: Արձանը կանգնեցվեց ապստամբությամբ՝ երկրորդ գլխի արձանի լույսի դեմ, և արձանի եռակի նկարագրությունը, երբ հասկանում ես, որ Նաբուգոդոնոսորի թիվը վեց է, հավասարեցնում է վեց, վեց, վեց:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Հավիտյան տնելիք կայսրությունն ու տոհմ հաստատելու միտքը չափազանց զորեղ կերպով գրավեց այն հզոր տիրակալի սիրտը, որի բազուկների դեմ երկրի ազգերը չէին կարողացել դիմանալ: Անսահման փառասիրությունից և ինքնասիրահարված հպարտությունից ծնված խանդավառությամբ նա խորհրդի նստեց իր իմաստունների հետ, թե ինչպես իրականացնել այդ նպատակը: Մոռանալով մեծ արձանի երազի հետ կապված նշանավոր նախախնամական միջամտությունները, մոռանալով նաև, որ Իսրայելի Աստված Իր ծառայի՝ Դանիելի միջոցով պարզել էր արձանի նշանակությունը, և որ այդ մեկնության հետ կապված թագավորության մեծամեծները փրկվել էին խայտառակ մահից, մոռանալով ամեն ինչ, բացի իրենց իսկ իշխանությունն ու գերիշխանությունը հաստատելու ցանկությունից, թագավորն ու նրա պետական խորհրդականները վճռեցին, որ ամեն հնարավոր միջոցով պիտի ձգտեն բարձրացնել Բաբելոնը՝ որպես գերագույն և համընդհանուր հավատարմության արժանի պետություն»:

«Այժմ այն խորհրդանշական ներկայացումը, որով Աստված թագավորին և ժողովրդին հայտնել էր երկրի ազգերի համար Իր նպատակը, պետք է ծառայեցվեր մարդկային գործության փառաբանությամբ: Դանիելի մեկնությունը պետք է մերժվեր և մոռացվեր. ճշմարտությունը պետք է սխալ մեկնաբանվեր և սխալ կիրառվեր: Այն խորհրդանիշը, որ Երկինքն էր սահմանել՝ մարդկանց մտքերին ապագայի կարևոր իրադարձությունները բացահայտելու համար, պետք է գործածվեր՝ խոչընդոտելու այն գիտության տարածումը, որ Աստված ցանկանում էր, որ աշխարհը ստանար:

Այսպես՝ փառասիրական մարդկանց հնարանքների միջոցով, Սատանան փորձում էր խափանել մարդկային ցեղի համար Աստծո աստվածային նպատակը: Մարդկության թշնամին գիտեր, որ ճշմարտությունը, երբ այն անխառն է մոլորությունից, փրկելու գորավոր ուժ է. բայց երբ այն գործածվում է սեփական անձը բարձրացնելու և մարդկանց ծրագրերը առաջ մղելու համար, դառնում է չարիքի ուժ»:

«Իր հարուստ գանձարանից Նաբուգոդոնոսորը հրամայեց պատրաստել մի մեծ ոսկե արձան, որն իր ընդհանուր հատկանիշներով նման էր այն տեսիլքում տեսնվածին, բացի մեկ հանգամանքից՝ նյութից, որից այն կազմված էր: Ինչպես որ սովոր էին իրենց հեթանոսական աստվածությունների շքեղ պատկերներին, քաղդեացիները մինչ այդ երբեք չէին ստեղծել այսքան տպավորիչ և վեհաշուք մի բան, որքան այս փայլուն արձանը՝ վաթսուն կանգուն բարձրությամբ և վեց կանգուն լայնությամբ: Եվ զարմանալի չէ, որ մի երկրում, որտեղ կռապաշտությունն ընդհանուր տարածում ուներ, Դուրայի դաշտում գտնվող այդ գեղեցիկ և անգին պատկերը, որը ներկայացնում էր Բաբելոնի փառքը, նրա շքեղությունն ու գոբությունը, պետք է օծվեր որպես երկրպագության առարկա: Դրան համապատասխան էլ այդպես սահմանվեց, և հրաման արձակվեց, որ նվիրման օրը բոլորն իրենց գերագույն հավատարմությունը բաբելոնական իշխանությանը ցույց տան՝ խոնարհվելով արձանի առաջ»։ Մարգարեներ և թագավորներ, 504, 505: